pzazz

POP-UP

HANNEKE PAAUWE & DE STUDIO

Weg met pixels, leve prenten!

Lotte Ogiers
Gezien op 17 januari 2026
De Studio, Antwerpen

Voor haar nieuwste jeugdvoorstelling ‘POP-UP’ (8+) werkt theatermaker Hanneke Paauwe in samenwerking met De Studio een modern, stout sprookje uit. Het wordt er één van trollen en tirannen. Met personages die iets te absurd gekneed zijn waardoor ze het gevaar van hun werkelijke evenbeeld tenietdoen. Stout betekent niet altijd scherp.

24 JANUARI 2026

Een pop-up is tijdelijk. Dat is de enige hoop die Hanneke Paauwe je geeft in haar politieke jeugdvoorstelling ‘POP-UP’. Een grijsharig bebaarde Eva Schram speelt de Tijdsgeest die zich in zijn handen wrijft voor de almacht van zijn karakter. Hij kneedt en sorteert immers de ideeën van mensen. Als een doortrapte Socrates stelt hij eerst nog ogenschijnlijk onschuldige vragen aan het jonge publiek. Wie is er belangrijker? Een jongen? Of een meisje? Iemand van kleur? Of iemand met witte huidskleur? Oud of jong?

Gepolariseerde wereld

Al snel beland je in een wereld waarin twee presidentskandidaten, Gerardo Paella (Orlando Verde) en Vallery Vol Au Vent (Patricia Kargbo), strijden voor de macht. Je krijgt die kandidaten enkel in filmpjes en flitsende beelden te zien. Voor Gerardo Paella is die verkiezingsstrijd trouwens maar van korte duur. Een driekoppig leger trollen werpt leugens en beschuldigingen naar zijn hoofd. Eva Schram, Jonas Leemans en Saloua Hassani zijn onherkenbaar in de harige kostuums van Leentje Kerremans. Ze dansen op het podium met een toetsenbord als halsketting rond hun nek. Ze verzinnen er lustig op los. Hun flitsende aanvallen verschijnen in slogans en drukletters op het scherm. Dankzij die digitale propaganda kan Vallery Vol Au Vent de macht grijpen. Woorden als ‘empathie’ en ‘compassie’ zijn er ten stelligste verboden, aldus Vol Au Vent en haar rechterhand (Elyne Notebaert) terwijl rond hun hals een worst hangt. Die ‘eenheidsworst’ is hét uit te dragen symbool voor hun ideale wereld. Wie niet in dat wereldbeeld past, krijgt een tweede kans in ‘Antilanti’.

Het ligt er allemaal een beetje te dik op.

In deze gepolariseerde wereld leven ook ‘gewone mensen’. Dounia (Saloua Hassani) zwerft er rond op zoek naar haar moeder en broertje. Een bibliothecaresse (Jonas Leemans) krijgt plots ‘de waarheid’ op bezoek. In een lichtgevende zak wordt hij bijna bij het afval gesmeten. Gelukkig klinkt de waarheid als Warre Borgmans. De bibliothecaresse stopt nootjes in de zak omdat ‘de waarheid gekoesterd moet worden’.

Hoewel de speelse namen en symbolen de wereld van ‘POP-UP’ omsluiten, vertegenwoordigen ze een wereldbeeld dat erg nauw aanleunt bij onze werkelijkheid. Daar wringt voor mij het schoentje. Paauwe verwerkt veel in haar vertelling over het migratiebeleid, *fake news*, het gevaar van algoritmes, de polarisatie, autocratische regimes, censuur, … Het ligt er allemaal een beetje te dik op.

Misschien ligt mijn nihilistische onverschilligheid niet aan het theaterstuk zelf, maar aan onze wereldorde waarin zo’n doorgedreven poppenkast meer en meer de norm is?

Tegelijk lijkt ze hier zelf tegenwicht aan te willen bieden met nogal flauwe namen en via uitvergroot spel. Vallery Vol Au Vent is met haar scheefgezakte gifgroene pruik een absurd personage dat je in ‘POP-UP’ niet echt serieus neemt. Er dreigt geen gevaar vanuit deze leider, zelfs niet vanuit de almachtige Tijdsgeest, terwijl je eigenlijk best wel bang mag zijn van hun werkelijkheid. Misschien ligt mijn nihilistische onverschilligheid niet aan het theaterstuk zelf, maar aan onze wereldorde waarin zo’n doorgedreven poppenkast meer en meer de norm is? Maakt die ongelofelijke absurditeit ons lam?

Minder schreeuwerig
Ik heb nood aan subtiliteit. Aan weerwoord in de marge. Geen theater dat even luid probeert te schreeuwen, maar een spel dat zwijgend opereert. Gelukkig is dat wel terug te vinden in deze ‘POP-UP’. Het is donker. Dounia kan niet slapen. De zak met de waarheid staat naast haar als een waardevol nachtlampje. Dankzij een oude overheadprojector blader je met Dounia mee in een DIY pop-upboek dat Hanneke Paauwe zelf maakte. Het meisje duikt in haar afgelegde zwerftocht aan de hand van kleurrijke collages en gefantaseerde papieren dieren die ze kinderlijk maar krachtig uit het karton tevoorschijn tovert. Het gebruik van deze oude techniek in dit donker, onzeker moment doet meer met mij dan de flitsende beelden die daaraan voorafgingen.

Misschien verlangt Paauwe ook naar een Tijdsgeest die terugkeert op zijn stappen? Geen ondoorgrondelijke AI maar papier in handen? Deze ‘POP-UP’ toont hoe kinderen het blad weten om te draaien. Dat kleurrijk knip-en plakwerk de potsierlijke realiteit overstijgt wanneer het zachtjes en met zorg een ander verhaal durft te vertellen.